

Jak dál po Velikonocích....?

Milí farníci, velikonoční Triduum i oktáv velikonoční máme za sebou, ale stále prožíváme velikonoční dobu a velikonoční radost ze Vzkříšeného Krista. Jistě je ale na místě otázka, jak to bude dál, co pro vás připravujeme? Neumíme odhadnout, jaký vývoj bude mít výjimečný stav způsobený pandemií, ale budeme pružně reagovat na aktuální situaci ve společnosti. Zatím tedy:

Zůstávají nedělní přímé přenosy mše svaté v 9:00 hodin. Připojení kliknutím na obrázek kaple v článku Přímé přenosy...

Každou neděli od 17:00 do 18:00 bude otevřený kostel a bude příležitost k adoraci NSO, ke svátosti smíření (tuto neděli P. Jiří Pilz) a sv. přijímání.

Dále bude vycházet Zpravodaj, který bude k dispozici na lavici v kostele, a budeme nadále odesílat e-mailem na domluvené adresy (pokud by se chtěl někdo do seznamu přidat, pošlete na něj adresu na rkf.trutnov@dihk.cz.) Farní zpravodaj lze stáhnout i z webu: http://www.farnosttrutnov.cz/Dokumenty/Farni_zpravodaj

Na stejné adresy jako FZ budeme posílat i aktuální oznámení.

Z posledních zpráv víme, že se již plánuje postupné „rozvolňování“ opatření

způsobené pandemií. Blíží se doba, kdy budeme moci otevřít kostely a sloužit bohoslužby. Ale vypadá to, že bude účast na bohoslužbách omezena počtem účastníků (zatím neupřesněným). Toto nás jistě zasáhne, protože na nedělních bohoslužbách se nás schází kolem 100 dopoledne a asi 50 při večerní mši sv. Budeme se tedy muset „rozdělit“.

Možná, že vás, milí čtenáři FZ, napadne, jak řešit omezený počet účastníků na bohoslužbách. Neváhejte a dejte nám vědět na náš e-mail: rkf.trutnov@dihk.cz

Otevřený kostel

V neděli 19.4. i 26.4. bude opět **od 17:00 do 18:00** hodin otevřen kostel a bude příležitost ke svátosti smíření a sv. přijímání.

Apoštolát modlitby duben 2020**Všeobecný úmysl**

Vysvobození ze závislosti

Modleme se, aby všichni lidé trpící pod vlivem závislostí našli potřebnou pomoc i ty, kdo by je doprovázeli.

Národní úmysl

Za ty, kteří podlehli závislosti na drogách, alkoholu, cigaretách, pornografii nebo internetu – ať pod ochranou bl. Mlady najdou cestu ke svobodě.

Bůh je věrný

K textům středy v oktávě velikonočním "Vtom se jim otevřely oči a poznali ho." (Lk 24,31)

V kázání papež František vykládal Lukášovo evangelium (Lk 24,13-35), které přibližuje setkání zmrtvýchvstalého Krista s učedníky putujícími do Emauz. Přestože jim Pán objasňuje tajemství své smrti, poznávají ho až při lámání chleba. Bůh, zachoval věrnost svému příslibu, je blízký svému lidu a dává se mu poznat jako jeho zachránce. Boží věrnost se projevuje jako radostná oslava, jaká naplnila chromého žebráka po jeho uzdravení, i jako trpělivost zahřívající srdce, jak to zakusili emauzští učedníci.

Na Boží věrnost bychom měli odpovídat svou věrností. Naše věrnost není ničím jiným než odpovědí na věrnost Boha, který kráčí se svým lidem a v blízkosti k němu nese dál dané zaslíbení. Je to Bůh věrný danému slibu, Bůh, který se lidu dává poznat jako Spasitel, poněvadž zachoval věrnost. Je to Bůh, schopný přetvářet a obnovovat, jako to učinil s člověkem chromým od narození, kterého postavil na nohy a vyléčil. Je to Bůh, který ustavičně uzdravuje, přináší svému lidu útěchu a opětovně tvoří. Tímto novým stvořením, které je nádhernější než vše dosud stvořené, projevuje svou věrnost vůči nám.

Bůh pokračuje v cestě a neochabuje v práci. Jako pastýř, který si po návratu domů všimne, že mu chybí jedna ovce a vydává se ji hledat tam, kde se ztratila. Je to pastýř, který pracuje přesčas, avšak z lásky a věrnosti. Jeho věrnost se vyznačuje nezištností a hojností. Je to věrnost onoho otce, který mnohokrát denně vystupuje na terasu domu, aniž by se unavil, a vyhlíží, zda se ne-

vrací jeho syn, aby mu vystrojil slavnost. Boží věrnost se stává oslavou a radostí, která se nás zmocňuje tak jako onoho chromého, jenž vešel do chrámu, chodil sem a tam, poskakoval a chválil Boha. Věrnost Boha je svátkem, zdarma daným všem.

Boží věrnost je rovněž trpělivá. Bůh má trpělivost se svým lidem, naslouchá mu, vede ho, pozvolna mu vysvětluje, rozehřívá mu srdce. Takto se zachoval ke dvěma učedníkům, kteří se vzdalovali z Jeruzaléma: rozžal jim srdce, aby se vrátili domů.

„Boží věrnost nás ustavičně předchází a naše věrnost vždy odpovídá na tuto prvotní věrnost. Bůh nás předchází, je jako květ mandloně, který na jaře první rozkvétá. Být věrní, chválit tuto věrnost, zachovat věrnost věrnosti. Takto máme odpovědět.“ (*promluva papeže Františka z domu sv. Marty 15.4.*)

Pandemie - dopuštění Boží?

Koncept Božího dopuštění je způsob, jakým se snažíme sladit pro nás dvě navzájem protichůdné skutečnosti: Všemocného a vše prostupujícího Boha, bez jehož souhlasné vůle se nemůže stát vůbec nic, na straně jedné. A existenci zla spolu se všemi bolestnými důsledky na straně druhé. Bůh je

ze své podstaty Dobrem, proto nemůže chtít ani tvořit zlo. Na druhou stranu, zlo zde je. Musí tedy s jeho existencí souhlasit, jinak by zde nemohlo být. Jak se tento souhlas slučuje s Boží dobrotou? Jak tento rozpor vyřešit?

Dle teologů zlo nevzniká přímo v Bohu, nýbrž může povstávat pouze z oblasti stvořeného. Umožňuje to povaha stvoření, které se tak trochu podobá „obojživelníku“. Jednou svou částí (svojí podstatou) je neustále ponořené do Boha. Nemůže tomu být jinak, Bůh je totiž zdrojem veškeré energie veškerého bytí. Proto vše, co je, musí sílu k bytí dostávat od něho. Z této síly Boží se formuje celá příroda, živá i neživá. Bůh tak je přítomen za vším, co jest. Najdeme ho i za tou nejmenší částicí hmoty, za každým hnutím energie, dokonce i za každou lidskou myšlenkou. Když by tomu tak nebylo, jednoduše by nic z toho neexistovalo. Domyslíme-li to, pak je tato skutečnost úžasná a plná naděje. Díky tomu totiž nemůže Bohu nic vyklouznout z rukou, nemůže mu nic „přerůst přes hlavu“. Tvorstvo se nemůže samo zcela zničit. Naše životní cesty i přes často krkolomné pády a bloudění mohou v celkovém kontextu směřovat k němu. Může platit ono slovo Písma

„těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému“ (Řím 8, 28). Zlé může nakonec skončit dobře. Tím, že Bůh stojí takto v pozadí, zároveň všechno přitahuje k sobě (srv. Jan 12, 32). Jemně, nenásilně, možná nepozorovatelně, ale zcela jistě. Mám-li to vyjádřit příkladem, použil bych přirovnání k působení hmotného tělesa v prostoru. Takové těleso již svojí pouhou přítomností ohýbá prostor, takže vše, co se pohybuje kolem, se začne spontánně a nenásilně „samo od sebe“ stáčet a kroužit kolem jeho středu. Tato gravitační síla nakonec v mnoha případech i zvítězí. Bůh pak zvítězí zcela jistě.

Naproti tomu se tvorstvo jinou svou částí z Boha zároveň vyčleňuje a žije si „svým vlastním životem“. Bez toho, aniž by to Bůh chtěl, by to nebylo možné. Bůh však dává k této autonomii souhlas, dává tvorstvu prostor k vlastnímu růstu a sebevyjádření. Tím ho povyšuje z mechanického stroje na živý organismus. Jediným způsobem to platí o vědomých bytostech, andělech a člověku. Svojí autonomií se stávají důstojnými Božími partnery. Bůh tuto důstojnost respektuje a bude respektovat DO KRAJNOSTI. Svůj souhlas k tomu, abychom svůj život spoluutvářeli a spolurozhodovali si o

něm sami, nevezme zpět. A to ani za cenu, že začneme volit cesty zla. I když se s nimi Bůh neztotožňuje, umožní nám po těchto cestách jít. Umožní nám realizovat činy vedoucí ke zlu. Dokonce dovolí, aby z těchto zlých činů vzešly i tomu odpovídající negativní, často bolestné důsledky, kterými nezdědka trpí celá příroda. Neztotožňuje se s nimi, ale dopustí je kvůli vyššímu dobru, kterým je respekt k důstojnosti a velikosti člověka, potažmo tvorstva jako celku.

Nezůstává však pasivním. Má způsoby, jak své tvory získat. Nedělá to tak, že by nás sekal přes prsty, strašil peklem či trestal. To dělají „bezmocní a nemocní“, kteří nemají co nabídnout. On si nás přitahuje „zevntř“ (viz výše). Posílá k nám svého Syna. Stává se člověkem, aby si svojí lidskostí, porozuměním našim životům, radostem i bolestem, získal naši důvěru a naše srdce; aby nám odhalil krásu Boha, dobra a evangelia. A my abychom si ho zamilovali a chtěli nadále volit dobro, ne zlo. Přichází k nám jako Spasitel. To těžké nese s námi, a nakonec veškeré zlo neutralizuje ve své Smrti, Zmrtvýchvstání a v závěru času v novém Stvoření spolu s obnovením všeho. Pak bude Bůh všechno ve všem (srv. 1 Kor 15, 24-28). (*P. Jiří Pilz*)